

10 Φεβρουαρίου 2024

Omilie la pomenirea Sfântului Mucenic Haralambie (Ρουμανικά, Romanian)

[Ξένες γλώσσες](#) / [Românesc](#) / [Συναξαριακές Μορφές](#)

Credința făcătoare de minuni

În această predică, iubiților, vom vorbi despre un mare mucenic al credinței noastre, care ne aduce în memorie locurile cele sfințite ale Asiei Mici, acolo unde vreme de veacuri, până în 1922, a existat o întreagă lume creștină.

Asia Mică, țara de neuitat! Oriunde ar săpa cineva, va afla oseminte de eroi, moaște de sfinți, cruci și iconițe și ruine ale bisericilor și mănăstirilor. Acum, toate s-au pierdut și cei care sunt originari din acele părți și au venit în Elada, își amintesc cu emoție de patria pierdută, care a născut atâția eroi și martiri ca nicio altă țară creștină. Unul din acești martiri este și Sfântul Haralambie, pe care îl sărbătorim pe 10 februarie. Despre el vom vorbi, pentru că viața lui arată cât de mare este puterea credinței pe care o învață Evanghelia.

Sfântul Haralambie a trăit în veacul al II - lea după Hristos. S-a născut într-o cetate din Asia Mică, Magnisia, care nu este foarte departe de mult-regretata Smirna. Creștinii cetății îl prețuiau pe Sfântul Haralambie pentru caracterul lui curat, pentru

marea lui credință și l-au ales preot. Lumea astăzi aude cuvântul „preot” și nu-i dă nicio importanță. „Popă”, spune altul și copiii auzindu-i pe cei mari vorbind despre preoți cu dispreț nu vor să devină preoți când se fac mari. Și preotul peste câțiva ani va fi ceva rar. Despre această disprețuire față de preoție sunt vinovați, desigur, și câțiva preoți nevrednici, care nu-și cinstesc sfânta misiune. Dar Sfântul Haralambie nu a fost unul din preoții obișnuiți; a fost preot care avea conștiința misiunii sale. Liturghisea și plângea de emoție. Propovăduia cuvântul lui Dumnezeu și făcea ca și cele mai reci inimi să se emoționeze și să-L iubească pe Hristos. Îi iubea pe săraci și pe bolnavi și vizita casele creștinilor și îi sfătuia pe toți, mici și mari, să rămână credincioși lui Hristos.

Pe preotul Haralambie îl iubeau și îl prețuiau toți. Prin cuvintele și prin viața lui era o puternică lumină, care lumina nu doar pe creștinii cetății Magnisia, ci strălucirea lui ajungea chiar până foarte departe. Dar lumina aceasta nu era mulțumitoare pentru oamenii care trăiau în rușinoasa închinare la idoli. Și idolatrii nu erau puțini. Atunci erau mulți și aveau cu ei și statul.

În acea epocă devenise împărat unul care îi ura pe creștini și hotărâse să-i prigonească cu toată puterea de care dispunea. Se numea Septimiu Sever. Reprezentant al împăratului în părțile Asiei Mici, ca și cum am spune prefect, era unul ce se numea Lucian. Și acesta era un sălbatic prigonitor al creștinilor, ca și împăratul. Acesta a dat dispoziție să-l aresteze pe sfânt și să-l aducă înaintea sa. Sfântul Haralambie era de acum foarte bătrân. Avea 113 ani. Și totuși, în ciuda adâncii lui bătrâneți, nu înceta să liturghisească și să slujească poporului. Vedeți, atunci nu era în vigoare în Biserică legea de astăzi a statului, care-l obligă pe preot să se retragă din slujire la 75 de ani. Asta nu este conform cu Sfintele Canoane. Preotul, atâta vreme cât se simte bine, trebuie să rămână la locul său până la adânci bătrâneți. Un preot bătrân cu părul alb este în parohia lui foarte respectat, iar cuvintele sale sunt ascultate cu mare atenție, ca un glas care vine din veșnicie.

Bătrân de 113 ani era Sfântul Haralambie, dar în acest trup bătrân exista o inimă care nu îmbătrânise de timp, o inimă care era pururi tânără. Așa este: cel care crede în Hristos, chiar și atunci când îmbătrânește, nu-și pierde entuziasmul. Este întotdeauna tânăr.

Tiranul Lucian a crezut că un om bătrân este ușor de înduplecat să se lepede de Hristos și să se închine la idoli. Bătrânii iubesc mult viața și tremură în fața morții și fac orice ca să mai adauge la viața lor câteva zile. Dar Sfântul Haralambie nu se teme de moarte. În credință era stâncă. Nimic nu putea să-l clatine. Cuvintele pe care i le spunea tiranul ca să se lepede de Hristos, l-au făcut pe Sfântul Haralambie mai hotărât și mai viteaz. Neliniștea creștea înăuntrul său. Răspundea cu

îndrăzneală. Eu, zicea tiranului, de atâția ani Îl slujesc pe Hristos și nu m-am lepădat de El niciodată. Și acum la bătrânețile mele, când din clipă în clipă aștept moartea, să mă lepăd de El? Niciodată! Moartea mă va duce lângă Hristos.

Tiranul s-a mâniat din cale afară de eroica împotrivire a sfântului și a poruncit groaznic martiriu; a poruncit să-l jupoaie pe Sfântul Haralambie de viu. Auzind cineva de un astfel de martiriu i se ridică părul. Sfântul nu s-a îngrozit. Inima lui era închinată lui Hristos și Hristos i-a dat putere să învingă această ispită și să triumfeze. Imediat ce soldații au început groaznicul martiriu, sfântul prin caldă lui rugăciune a făcut o minune și mâinile soldaților au înțepenit, iar tiranul s-a înfricoșat și sfântul a ieșit din acest martiriu mai strălucit și cu mai mare putere propovăduia pe Hristos. Faima lui se întindea pretutindeni. O, ce poate să facă un preot sfânt ca Sfântul Haralambie!

Faima sfântului a ajuns până la palatele împărătești, iar când împăratul a străbătut Răsăritul și s-a dus în Antiohia, a poruncit să-l aducă înaintea lui pe sfânt. Pentru a doua oară Sfântul Haralambie este judecat. Este judecat de însuși împăratul. Dar și a doua oară își mărturisește credința. Împăratul se sălbăticește și poruncește să-l chinuiască și în sfârșit să-l decapiteze. Sfântul a arătat atâta răbdare în mucenicia sa, încât trei soldați din călăii săi, necredincioși până în acea clipă, au refuzat să aducă la îndeplinire dispoziția împăratului și au strigat: Și noi suntem creștini! Dar până și fiica lui Galina, văzând minunea sfântului, a crezut în Hristos. Încă și alții, închinători la idoli, bărbați și femei, împreună cu fiica împăratului au mărturisit credința lor și au primit mucenicia împreună cu sfântul.

Iubiții mei! Toți câți citesc Viețile Sfinților și văd chinurile pe care le-au suferit pentru Hristos nu se pricep de unde aflau această putere. Dar la această nedumerire răspunde Evanghelia. Ne istorisește că o copilă, care era demonizată și nicio putere nu era în stare să o vindece, deodată s-a făcut bine. Cum? Mama ei L-a rugat pe Hristos să o facă bine pe copila ei. L-a rugat cu credință mare și Hristos a ascultat rugămintea mamei și o putere nevăzută, puterea lui Hristos, a izgonit din sufletul copilei toți demonii. Această credință în Hristos este cea care a dat putere Sfântului Haralambie să izgonească demonii, să vindece pe cei bolnavi, să facă minuni și, ceea ce e cel mai important, să sufere toate înfricoșatele chinuri și până la ultima lui suflare să-și mărturisească credința. Această credință dă putere celor care cred până astăzi, ca să biruiască ispitele, prigoanele și chinurile și cu îndrăzneală să mărturisească Ortodoxia pretutindeni. Fiecăruia din acești mucenici, bătrâni și tineri, se potrivește cuvântul pe care l-a spus Hristos către femeie: „O,

femeie, mare este credința ta! Fie ție după cum voiești” (Matei 15, 28). O, mucenicilor, mare e credința voastră! Vă rugăm, rugați-vă Domnului să ne dăruiască și nouă credința voastră.

+ Mitropolitul Augustin de Florina

Traducere din elină: monahul Leontie